

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobců **a) B. K., b) K. K., c) MUDr. J. B.**, všichni zastoupeni Mgr. Petrem Řehákem, advokátem v Praze 1, Újezd 19, **za účasti:** A.K.F., a.s., IČ 256 06 409, se sídlem Praha 3, Korunní 1171/79, zastoupen JUDr. Karlem Codlem, advokátem v Praze 5, U Nikolajky 833/5, proti žalovanému **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské nám. 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2012 č. j.

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se včas podanou žalobou dne 3. 12. 2012 domáhali u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č. j. S-MHMP 270295/2011/OST/Go ze dne 21. 9. 2012, kterým byla zamítnuta jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, stavební odbor, č. j. P10-011173/2011 ze dne 18. 2. 2011, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Novostavba bytového domu včetně přípojky vody, kanalizace, elektro, elektronické komunikační sítě, zpevněných ploch, oplocení a zařízení staveniště Praha 10 - Vinohrady, Hradešinská“ na pozemcích parc. č. 3261/1 (zastavěná plocha a nádvoří), 3261/2 (zastavěná plocha a nádvoří), 3262/1 (ostatní plocha), 3262/2 (ostatní plocha), 4245/3 (ostatní plocha) v k. ú. Vinohrady.

Úřad městské části Praha 10, stavební odbor, (dále jen „Stavební úřad“), rozhodnutím č. j. P10-011173/2011 ze dne 18. 2. 2011 vyhověl žádosti společnosti A.K.F., a.s., IČ 256

06 409, se sídlem Praha 3, a rozhodnul o umístění stavby „Novostavba bytového domu včetně přípojky vody, kanalizace, elektro, elektronické komunikační sítě, zpevněných ploch, oplocení a zařízení staveniště Praha 10 - Vinohrady, Hradešinská“ na pozemcích parc. č. 3261/1 (zastavěná plocha a nádvoří), 3261/2 (zastavěná plocha a nádvoří), 3262/1 (ostatní plocha), 3262/2 (ostatní plocha), 4245/3 (ostatní plocha) v k. ú. Vinohrady.

Předmětné rozhodnutí napadli odvoláními jednak žalobci a) B. K., b) K. K., c) MUDr. J. B., a jednak další subjekty: J. K., Doc. MUDr. J. P., CSc., Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, M. B., D. B., MUDr. Z. B., S. M., MUDr. J. S., JUDr. D. S.

Žalobci shodně namítali, že rozhodnutí stavebního úřadu nerespektuje základní požadavky stanovené zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, zejména § 76, nutné k vydání územního rozhodnutí, ani podmínky stanovené vyhláškou č. 26/1999 Sb. HMP, hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vyhláška OTPP). Uváděli, že se správní orgán nevypořádal s jejich námitkami

Napadali závazné stanovisko odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu MHMP č. j. MHMP 174416/2009/Cír ze dne 9. 4. 2010, kterým byl záměr vyhodnocen jako přípustný bez podmínek, přičemž se ve stanovisku současně uvádí: změnou původního návrhu bylo dosaženo architektonicky méně konfliktní integrace stavby.

Tvrdili, že sám stavební úřad opakovaně konstatuje, že: navrhovaný záměr je umísťován do architektonicky a urbanisticky významné lokality historické pražské čtvrti Vinohrady, do památkové zóny Vinohrady – Žižkov – Vršovice, charakteristické zástavbou rodinných domů a vil z 19. století, zpravidla o 2 až 3 nadzemních podlažích, s mírou zastavěnosti pozemku jednotlivých staveb převážně kolem 30% (zastavěnost pozemku navrhované stavby je cca 45,7%).

Tvrdili, že zastavěná plocha u navrhovaného projektu činí 902 m² (47% z plochy dotčené záměrem/1914 m²) v nadzemní části a v podzemní části 1221 m² (64%), což znamená, že poměr stavba – zahrada bude opačný než u vil v zóně, přičemž rozsáhlá podzemní zastavěnost vylučuje osazení zahrady vysokými stromy tak, jak je to běžné v sousední vilové zástavbě.

3) žalobkyně navíc uváděla, že kapacitní možnosti daného místa lze odvodit i ze šíře přístupové komunikace – ulice Hradešinská je poměrně úzkou komunikací navíc i v členitém terénu. Ulice s činžovní výstavbou po obou stranách ulice jsou o celou třetinu širší, než ulice ve vilové zástavbě, a že v celé Hradešinské ulici je při jižní straně (místo plánované výstavby) výlučně vilová zástavba a při severní je vilová s jedinou výjimkou v prostoru Orionky. Tvrdila, že v místě novostavby bude činžovní výstavba po obou stranách ulice, aniž by tomu odpovídala šíře komunikace standardní v daném místě.

Žalobou napadeným rozhodnutím Magistrát hl. m. Prahy všechny vznesené námitky zamítnul a konstatoval, že všechna vyjádření dotčených orgánů byla stavebním úřadem respektována.

K námitkám týkajícím se oblasti památkové péče žalovaný uvedl, že dne 13. 5. 2011 požádal podle § 149 odst. 4 správního řádu mj. Ministerstvo kultury, odbor památkové péče, o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu MHMP, č. j. 174416/2009/Cir, ze dne 9. 4. 2010. Ministerstvo kultury ve svém stanovisku ze dne 24. 1. 2012, č. j. MK 65524/2011 OPP, potvrdilo závěry stanoviska příslušného odboru Magistrátu hl. m. Prahy, v němž se uvádí, „že bylo zdůvodněno a doloženo spisovým materiálem, že řízení jako takové, i posouzení záměru proběhlo v souladu se zásadami přijatými platnými normami na daném úseku státní správy s tím, že nebylo shledáno porušení základních principů památkové ochrany.“

K námitkám týkajícím se životního prostředí žalovaný uvedl, že Ministerstvo životního prostředí ve svém stanovisku č. j. 1166/500/11, 41256/ENV/11 ze dne 22. 8. 2011 uvedlo, že ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu potvrzuje závazné stanovisko odboru ochrany prostředí MHMP v bodě 5 C, které je součástí souboru závazných stanovisek a vyjádření pod č. j. S-MHMP 294050/2008/1/OOP(VI ze dne 18. 6. 2008. Ministerstvo životního prostředí rovněž konstatovalo, že na základě poskytnutých podkladů a po ověření obsahu závazného stanoviska dospělo k závěru, že „závazné stanovisko z hlediska vymezené ochrany krajinného rázu podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, bylo vydáno orgánem ochrany přírody k tomu příslušným, není nesprávné, ani v rozporu se zákonem.“ Ministerstvo životního prostředí se „ztotožnilo s tvrzením, že nemůžou být stavbou sníženy nebo pozměněny hodnoty krajinného rázu, jelikož je záměr umisťován do lokality, která je pozměněnou urbánní krajinou a je charakteristická zástavba pro bydlení, přičemž navrhovaná stavba je architektonicky navržena tak, aby co nejvíce zapadalo stylu vil 19. století. Stavba nevytváří výškovou ani hmotovou dominantu, vzhledem k sousedním budovám (zejména č. p. 56), které nebude převyšovat a jejichž ráz bude zachovávat.“

Žalobci se svým podáním domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a uváděli, že stavba je umístěna do památkové zóny „Vinohrady, Žižkov, Vršovice“ v městské části Praha 2, 3 a 10, přičemž dotčené území je tvořeno vil a dvouvil obklopených rozlehlými zahradami s bohatou vegetací. Umístění bytového domu o třech podzemních podlažích a čtyřech nadzemních podlažích a podkroví s 15 byty a 50 parkovacími stáními v podzemí, nerespektuje v ničem stávající zástavbu.

Žalobci namítali, že rozhodnutí žalovaného ignoruje zásadně záporné stanovisko Národního památkového ústavu ze dne 3. 10. 2011, upozorňovali na rozpor s vyhláškou hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na stavbu v hl. m. Praze, (dále jen „vyhláška OTPP“).

Žalobci namítali, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil § 90 stavebního zákona.

c) Žalobkyně namítala, že žalovaný chybně uvedl č. p. jejího domu, chybně č. p. 1984, správně č. p. 2555. Namítala, že žalovaný mylně při posuzování jejích námitek ohledně zastínění a převýšení jejího domu umístěnou stavbou vycházel z toho, že tato žalobkyně vlastní jiný dům, než jak tomu ve skutečnosti je.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 11. 1. 2013 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 13. 2. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon, a v odůvodnění vždy vyhodnotí připomínky veřejnosti. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 6 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.

Stavební úřad jakož i žalovaný Magistrát hl. m. Prahy, podle názoru soudu postupovaly v souladu s citovanými ustanoveními stavebního zákona. Stavební úřad schválil navržený záměr a stanovil podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby. Posoudil veřejné zájmy, když postupoval v souladu se stanovisky příslušných odborných orgánů.

Podle § 90 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,*
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,*
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,*
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,*
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.*

Podle publikovaného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2012, čj. 30 A 22/2011-67, ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006, podle něhož každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 téhož zákona a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, nepředstavuje korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon z roku 2006 a jeho prováděcí předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území.

Z ustálené judikatury tedy vyplývá, že splnění podmínek podle § 90 stavebního zákona je především povinností žadatele o vydání územního rozhodnutí a stavební úřad posuzuje, zda záměr splňuje zákonné předpoklady.

Pokud žalobci namítali, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil § 90 stavebního zákona, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Ze správního spisu, jakož i napadených rozhodnutí, stavební úřad dostatečně zkoumal, zda je záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí v souladu s příslušnými právními předpisy. Podle názoru soudu správní orgány svým povinností dostály.

Pokud žalobci namítali, že žalovaný chybně uvedl č. p. domu c) žalobkyně, chybně č. p. 1984, správně č. p. 2555, a že žalovaný mylně při posuzování námitek c) žalobkyně ohledně zastínění a převýšení jejího domu umístěnou stavbou vycházel z toho, že tato žalobkyně vlastní jiný dům, než jak tomu ve skutečnosti je, musel soud tuto námitku odmítnout jako nedůvodnou. Soud připustil vyjádření žalovaného ze dne 11. 1. 2013, v němž Magistrát hl. m. Prahy tvrdil, že se jedná o písařskou chybu, když místo č. p. 2555/56 u adresy c) žalobkyně uvedl č. p. 1984/56. Soud přisvědčil i tvrzení žalovaného, že nelze žalobní argumentaci založit na chybné adrese jednoho z účastníků řízení s tím, že se jedná o důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Kromě toho je z doručky založené ve správním spisu prokázáno, že c) žalobkyně na adrese Hradešínská č. p. 1984/56 napadené rozhodnutí dne 8. 10. 2012 převzala.

Pokud žalobci namítali, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi jejich odvolacími námitkami, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se Magistrát hl. m. Prahy se všemi námitkami v podaných odvoláních vypořádal, a to zejména s odkazem na stanovisko Ministerstva kultury a Ministerstva životního prostředí, která si v průběhu odvolacího řízení vyžádal.

Porovnáním odvolání všech žalobců soud zjistil, že jsou identická. Žalobci namítali porušení stavebního zákona, poukazovali na jedinečnost lokality, a že sám stavební úřad měl hodnotit stavbu jako hmotově objemnou pro danou lokalitu. Namítali rozpory ve stanoviscích orgánů památkové péče, a že stavební úřad nerespektoval stanovisko Národního památkového ústavu. Namítali rozpory ve stanoviscích orgánů životního prostředí. Zabývali se charakteristikou pojmů vila, vilová zástavba podle vyhlášky OTTP. Poukazovali na to, že zde sousem nebude rodinný domek, ale bytový dům s 15 jednotkami. Domáhali se zohlednění místních zvláštností dané lokality s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 44/2005-116 týkající se pohody bydlení, k němuž uvádí, že je přesvědčena, že byly-li stavebním úřadem posuzovány námitky účastníků řízení jednotlivě a současně všechny ve vzájemných souvislostech, musel by dojít k závěru, že povolením navrhované stavby dojde k hrubému, zcela poměrům nepřiměřenému zásahu do pohody našeho bydlení a celkovému zhoršení podmínek využívání sousedních nemovitostí. Celkovým objemem stavby dojde k zahuštění prostoru, v důsledku čehož musí nevyhnutelně dojít i ke zvýšenému obtěžování sousedů.

Z citovaného odvolání všech žalobců je nesporné, že žalobci projevovali obavy o danou lokalitu, aniž by konkrétně ve vztahu ke svým osobám uvedli k jakému hrubému, zcela poměrům nepřiměřenému zásahu do pohody jejich bydlení dojde. Jak se zhorší podmínky využívání jejich nemovitostí

Pokud žalobci namítali, rozpor s vyhláškou OTTP a uváděli, že podle čl. 4 vyhlášky OTTP při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy, podle čl. 8 vyhlášky OTTP vzájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí a zachování pohody bydlení, dále podle čl. 13 vyhlášky OTTP u staveb umísťovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Žalobci ve svých odvoláních totiž neuváděli žádné konkrétní přímé dotčení zamýšlenou stavbou. Obecně a nekonkrétně uváděli, že při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy, ale vůbec neuvedli, jaká jejich subjektivní práva nejsou respektována. Uváděli, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí a zachování pohody bydlení, ale opomenuli konkrétně uvést, jak je to s odstupy zamýšlené stavby od jejich nemovitostí, resp. vil, tedy jejich přímé dotčení. Dovolávali se toho, že stávající zástavba musí být zohledněna při urbanistickém a architektonickém řešení musí být zohledněna v případě zamýšlené stavby, přičemž tato otázka vlivu staveb na životní prostředí byla dle soudu vyřešena dostatečným způsobem stavebním úřadem. Zvláště za situace, kdy i tato námitka byla uplatněna pouze v obecné rovině bez námítky přímého dotčení žalobců.

Pokud žalobci namítali, že rozhodnutí žalovaného ignoruje zásadně záporné stanovisko Národního památkového ústavu ze dne 3. 10. 2011, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, namítané stanovisko Národního památkového ústavu nebylo podkladem pro správní řízení, neboť tím bylo odborné stanovisko odboru kultury, památkové

péče a cestovního ruchu MHMP, č. j. 174416/2009/Cir, ze dne 9. 4. 2010, a stanovisko Ministerstvo kultury ze dne 24. 1. 2012, č. j. MK 65524/2011 OPP, jež potvrdilo závěry stanoviska odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu MHM. Z obou těchto stanovisek potom vyplývá, posouzení záměru proběhlo v souladu se zásadami přijatými platnými normami na daném úseku státní správy s tím, že nebylo shledáno porušení základních principů památkové ochrany.

Podle § 85 stavebního zákona účastníky územního řízení jsou a) žadatel, b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn (odst. 1). Účastníky územního řízení dále jsou a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno (odst. 2).

V inkriminované věci je nesporné, že žalobci odvozují své účastenství z ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jedná se tedy o osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. K pojmu „přímo dotčen na vlastnickém právu“ se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 As 17/2013-25: „Vymezení okruhu účastníků územního řízení (§ 85 stavebního zákona z roku 2006) vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu. Umožňuje-li situace v terénu zhotovit přístup k umísťované stavbě více způsoby (po různých komunikacích), pak v zásadě každý z vlastníků pozemku nebo stavby, jehož práva budou zasažena provozem po těchto komunikacích, může být účastníkem územního řízení (§ 85 stavebního zákona z roku 2006). Rozhodné je, zda intenzita zásahu do jeho vlastnického práva představuje přímé dotčení. Určujícím měřítkem může být intenzita zvýšení dopravy a míra negativních efektů s tím spojených, ale i povaha provozu umísťované stavby a vlastnosti přilehlých komunikací. Pokud je možné vyloučit, že tyto komunikace budou v souvislosti s provozem stavby využívány více než doposud, pak lze zpravidla vyloučit i přímé dotčení vlastníků pozemků, přes které má být příjezd k umísťované stavbě umožněn.“

Žalobci však přímé dotčení zamýšlenou stavbou ve smyslu citovaného ustanovení stavebního zákona a ustálené výkladové judikatury Nejvyššího správního soudu neuváděli. Domáhali se svým podáním zrušení napadeného rozhodnutí a uváděli, že stavba je umístěna do památkové zóny „Vinohrady, Žižkov, Vršovice“ v městské části Praha 2, 3 a 10, přičemž dotčené území je tvořeno vil a dvouvil obklopených rozlehlými zahradami s bohatou vegetací. Umístění bytového domu o třech podzemních podlažích a čtyřech nadzemních podlažích a podkroví s 15 byty a 50 parkovacími stáními v podzemí, nerespektuje v ničem stávající zástavbu.

Pokud tvrdili, že se žalovaný vůbec nezabýval naprosto dramatickým snížením pohody bydlení c) žalobkyně, jejíž dům je nejbližše umístěné stavby, byl by touto stavbou zastíněn, podstatně převýšen a v podstatě, vzhledem k tomu, že velikost domu c) žalobkyně je mnohem menší než navrhovaná stavba, by se dům c) žalobkyně stal jakýmsi „altánem či zahradním domkem“ mnohem většího sousedního objektu umístěné stavby. Takto by realizací stavby v podobě, o níž žalovaný rozhodl, došlo k podstatnému snížení hodnoty bydlení c) žalobkyně a nejde jen o subjektivní pocit c) žalobkyně. Dále by tím došlo k podstatnému omezení vlastnického práva c) žalobkyně, neboť dramaticky by klesla hodnota jejich nemovitostí, protože by stěží kterýkoliv zájemce byl ochoten dům c) žalobkyně s takto sníženou pohodou bydlení koupit. Nicméně soud musel tuto námitku odmítnout jako v inkriminované věci nedůvodnou, neboť tato námitka nebyla uplatněna v odvolacím řízení, a tudíž žalovaný Magistrát hl. m. Prahy nemohl o ní rozhodovat. Tato námitka přímého dotčení c) žalobkyně, zřejmě důvodná, byla poprvé až v podané žalobě.

Pokud žalobci tvrdili, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s tím, že objektivně bude zhoršena pohoda bydlení žalobců, musel soud tuto námitku odmítnout jako nedůvodnou, když a) a b) žalobci žádné konkrétní přímé dotčení zamýšlenou stavbou neuvedli ve svých odvoláních pro rozhodnutí stavebního úřadu, koneckonců ani v podané žalobě.

Podle žalobci namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 44/2005-116 „pohoda bydlení“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky OTPP nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.

Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že správní orgán při posuzování, zda je pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat, a to za podmínky, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Měly-li správní orgány zohlednit zajištění pohody bydlení podle jejich subjektivních hledisek, museli by žalobci tyto konkrétní subjektivní požadavky v rámci územního řízení. To se však bohužel nestalo, teprve v podané žalobě představila c) žalobkyně taková konkrétní tvrzení přímého dotčení. Nelze však klást k tíži žalovanému, že se touto námitkou nezabýval, když v podaném odvolání uplatněna nebyla.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. února 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Brabcová